



Priloga „Vrtcu“.

Štev. 11. Ljubljana, dne 1. novembra 1908. XVI. tečaj.

## Slavnosten šopek

svetemu očetu, zlatomašniku v Rimu.

**S**veti oče, naš sedanji papež Pij X., so bili v mašnika posvečeni 18. septembra 1858 in so takoj drugi dan prvokrat opravili presveto daritev — novo mašo. Letos so torej obhajali 19. septembra svojo zlato mašo; a slavnostni spomin tega preveselega dne — petdesetletnice se je preložil na mesec november. Ves katoliški svet se veseli s preljubim zlatomašnikom. Seveda ne sme in ne more biti drugače, kot da se veselega srca temu občnemu slavlju pridružujemo tudi mi — slovenska mladina in njeni vzgojitelji.

O takem godovanju je najbolj naravno, da se razgovarjamo o tem, kaj je bilo najlepšega v življenju velečastnega zlatomašnika. Zdi se mi pa, da se

sveti oče sami še najrajši in posebno veselega srca v teh slavnostnih dneh spominjajo svojih detinskih, mladostnih let. Zato se tudi mi posebej pomudimo pri tej dobi.

„Kar v pomladi, to v jeseni — kakor v mladosti, tako v starosti.“ To življenjsko pravilo se posebno jasno kaže pri svetem očetu, Piju X. Že v otroških letih se je kazalo, da bo ljubeznivi deček kdaj še kaj posebnega na svetu. Njegovo dušno stanje je bilo čudovito lepo ubrano že v otroški dobi. Bil je zelo nadarjen; a poleg tega tudi jako priden, nadarjenost brez pridnosti namreč ne more doseči kaj posebnega, je kakor mrtev kapital, ki ne donaša nobenega dobička. — Toda pravo ceno daje nadarjenosti in pridnosti še le temeljita pobožnost. In ta trojna vrлина: nadarjenost in pridnost ter angelsko goreča pobožnost je vir ali podlaga vsemu tako uspešnemu delovanju in slavnemu napredovanju sedanjega papeža. Glava in srce na pravem kraju — že v zorni mladosti — le to omogoči trajne uspehe, srečo častno in večno.

\* \* \*

Papež Pij X. so bili rojeni 2. junija 1835. v Riézi, precej veliki vasi v lepi zgornji Italiji, ki je bila do l. 1866. na avstrijskem ozemlju. Krščeni so bili na ime Jožef Melhijor. Oče Ivan in mati Marjeta sta bila skromna, a jako delavna in pobožna ter zelo skrbna za svoje otroke. Ivan je bil občinski sluga z majhno plačo, Marjeta pa je bila izurjena v šivanju in je krepko podpirala moža pri oskrbi osmero otrok. Večkrat je bilo precej trdo za živež, ker sta imela le hišico in dve njivici. Tudi otroci so morali pridno pomagati pri delu.

Ko je začel Jožek ali Pepi, kakor so ga navadno imenovali, hoditi v domačo vaško šolo, sta kmalu opazila učitelj in katehet njegovo nenavadno nadarjenost, in prikupil se jima je takoj po svoji preprosti nedolžnosti. Posebno je bil Jožko vesel in ponosen, da je smel streči pri sveti maši; pa kako lepo in vzpodbudno je izvrševal to angelsko opravilo! Da se je pri

tako dobrem učenčku posebno dobro obnesel naj-srečnejši dan v otroškem življenju, dan prvega sv. obhajila — 5. aprila 1847, je pač samoobsebi umevno; zlasti pa lahko tako sklepamo iz tega, ker je ves čas svojega dolgega življenja posebno goreč častilec presv. rešnjega Telesa, in še zdaj kot papež s posebno vnemo priporočajo pogostno sveto obhajilo. Pa kdor goreče ljubi Jezusa, ne more biti mrzlega srca do njegove nebeške Matere. To se je izkazalo tudi pri dečku Jo-sipu Sarto. Prav zgodaj je tudi v njegovem srcu za-žarela detinska ljubezen do Matere božje. V bližini rojstvene vasi je Marijina cerkev (Madonna della Cen-drole). Mnogokrat je z bogoljubnimi starši, pa tudi sam obiskal to Marijino svetišče ter nebeški Kraljici zaupno izročal in priporočal svoje otroške želje in potrebe. Tudi pozneje, kolikokrat je prišel domov kot dijak, kaplan, župnik, škof, kardinal, je rad obiskoval to tako priljubljeno mu Marijino cerkvico. Še potlej, ko je bil izvoljen za papeža, je naročal domov, naj se ga spominjajo v tem Marijinem svetišču in ga pri-poročajo nebeški Kraljici.

Iz takih in enakih okoliščin je domači gospod župnik Fusarini kmalu spoznal pri njem zanesljiva znamenja mašniškega poklica in je izprevidel, da bi bilo pač škoda zanj, ko bi moral ostati preprost kmet ali občinski sluga. Zato ga je začel posebej pouče-vati in pripravljati za latinske šole. V kratkem in prav povoljno sta dovršila to pripravo, ker je že v no-vembru 1846 napravil vzprejemni izpit za prvo šolo v bližnjem mestu Kastelfranko.

Štiri leta je obiskoval to gimnazijo. Lepa leta, srečna doba! Le pot mu je delala dokaj preglavice. Dvakrat na dan premeriti 7 km dolgo pot, in to v vsakem vremenu, naj sije solnce ali lije dež, bodisi blatno ali ledeno in snežno, to ni bila malenkost za neodraslega dečka! Povrh tega pa še v borni obleki in ob pičli hrani! Da bi staršem kaj prištedil, se je zunaj vasi sezul in peš korakal, če ni bilo le preslabo vreme; za priboljšek pa si je vtaknil v žepe nekoliko kruha ali polente. Pa kaj mu je bilo mar vse drugo, da je le mogel v šoli napredovati po svojih željah.

Bil je vedno med vsemi prvi, ljubljenec učiteljev in součencev. Neki součenec, grof Quirini, piše o njem: „Bil je ubožno oblečen in včasih se mu je videl kos kruha iz žepa, ki ga je bil s sabo vzel za kosilo. — Kako dober je pač bil! Vsem je bil ljub, bil je vesel,



jasnega lica in neizrečno priden. V šoli je bil vedno prvi in najboljši med součenci.“ — Ko je začel tudi še bratec Angelo (Andželo) hoditi v isto šolo, jima je oče preskrbel voziček in oslička, da sta se vozila v šolo. Koliko veselja jima je napravil s tem, si lahko

mislite. Kočiral je seveda „starejši“, Pepi, ki si pač ni dal kratiti te imenitne pravice; ponosno je stal na vozičku in priganjal sivčka k hitrejši vožnji.

Tako si je Josip Sarto že v prvih letih pridobil splošno spoštovanje, ter to, kar imenujemo „kredit“, ki je pač neprecenljive vrednosti v življenju. Saj prav to mu je omogočilo, da je mogel nadaljevati svoje študije še v višji gimnaziji. Kot najpridnejši prosilec je dobil v škofijskem seminišču v Padovi brezplačno mesto, katero je imel pravico oddati beneški patriarh Jakob Moniko, ki je bil tudi iz Riéze doma. V istem škofovskem zavodu so bile tudi bogoslovske šole; gimnazijci so imeli posebno obleko, ki se je le malo ločila od duhovniške. Tudi tukaj je bil naš Pepi jako zadovoljen in srečen, ter zopet prvi odličnjak po učenju in vedenju.

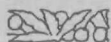
Toda zadela ga je velika nesreča in malo je manjkalo, da ni moral popustiti poti do zaželjenega namena, kateremu je bil že tako blizu. Dragi oče mu zboli in umrje 4. maja 1852. Sorodniki so prigovarjali, naj bi zdaj najstarejši sin Pepi popustil šole in se vrnil na očetov dom, da bi skrbel za zapuščene otročiče; prevzel naj bi po očetu službo občinskega sluga. Pa kaj takega ni moglo pripustiti materino srce, ki si ni nič bolj želelo, kot da bi kdaj videla svojega sina pred oltarjem v mašniški službi. Kako bi mogla tako pridnemu otroku prestriči pot do tega vzvišenega stanu? Odloči se junaška mati, da s pomočjo mlajšega šestnajstletnega sina in s pridnim delom bo že kako oskrbovala družinico. To se ji je posrečilo vrlo dobro; saj so bili skromni in ne razvajeni.

Še šest let je trajalo učenje. Blagi Josip je bil vedno enako marljiv in vzgleden. Dasi tolikrat odlikovan in pohvaljen, se ni kar nič prevzel; ohranil si je ves čas detinsko pohlevno, blagohotno, zadovoljno in veselo srce.

Sicer je dovršil bogoslovske šole v Padovi, vendar ga je v mašnika posvetil domači škof in sicer v Kastelfranko, kamor je prišla, ker ni bilo daleč, tudi mati Marjeta s svojimi otroci. Oj, kako je v radosti plavalo njeno srce, ko je videla, kako višji pastir podeli

njenemu sinu mašniško oblast, ono oblast, katere celo angeli niso deležni, in ko ga je drugi dan videla opravljati najsvetejšo daritev in je iz njegovih rok prejela sv. obhajilo. Kako lahko je zdaj pozabila vse težave, ki jih je prestala radi uboštva in napornega truda!

Tako srečen je bil prvi del življenja Josipa Sarto; še srečnejši je drugi. Vreden je bil ta izvoljenec Božji, da so ga povikševali od časti do časti. Nekaj nenavadnega je, da ima tu posebno ulogo številka devet: Sveti oče Pij X. so bili 9 let kaplan, 9 let župnik, v nadaljnih 9 letih korar, vodja v semenišču, ravnatelj v škofijski pisarni in generalvikar, potlej so bili 9 let škof v Mantovi in 9 let patriarh v Benetkah. Želimo in prosimo, da bi jih ljubi Bog na najvišjem mestu, v papeški časti, ohranil pa veliko več nego 9 let!



## „Daj nam danes . . .“

Veselje je bilo takrat za Kajžarjevega Petrčka. Njegov starejši brat Tone je letal s cekarjem v šolo. Srednji brat Jakec pa je švigal po vasi s tovariši. S temi je „plesal ris“, „igral šolo“ ali kaj podobnega. V takih trenutkih sta bila Kajžarjeva mati in Petrček sama doma. Oče so bili v mestu na delu. Prišli so domov le ob sobotah in ostali so doma čez nedeljo. V ponedeljek zjutraj navsezgodaj pa so spet odšli na delo. In tako je bilo dannadan. Enolično življenje so živeli Kajžarjevi.

Kadar so šli mati na polje, so nesli s seboj malega Petrčka, če je bilo lepo vreme. Poleg njih je skakljal Jakec. V eni roki so držali mati košaro, v drugi pa malega Petrčka. Pa je dejal Petrček: „Mati, dajte meni košaro, da boste mene lažje nesli.“ In dali so mu jo. Materi pa s tem breme ni bilo olajšano. Nesti so morali ravnotako Petrčka in košaro kot poprej, samo toliko je bilo razlike, da so sedaj nesli oboje v eni roki.

Mučili so se Kajžarjeva mati od ranega jutra do poznega večera. Razorani obraz in debele gube so pričale, da je temu tako. Petrček se je pa razvijal. Vedno bolj čvrst in žilav je postajal. Lepe, bele zobe je kazal materi, ko se jim je smehljal. Skodrani lasčki so mu vstajali na glavi.

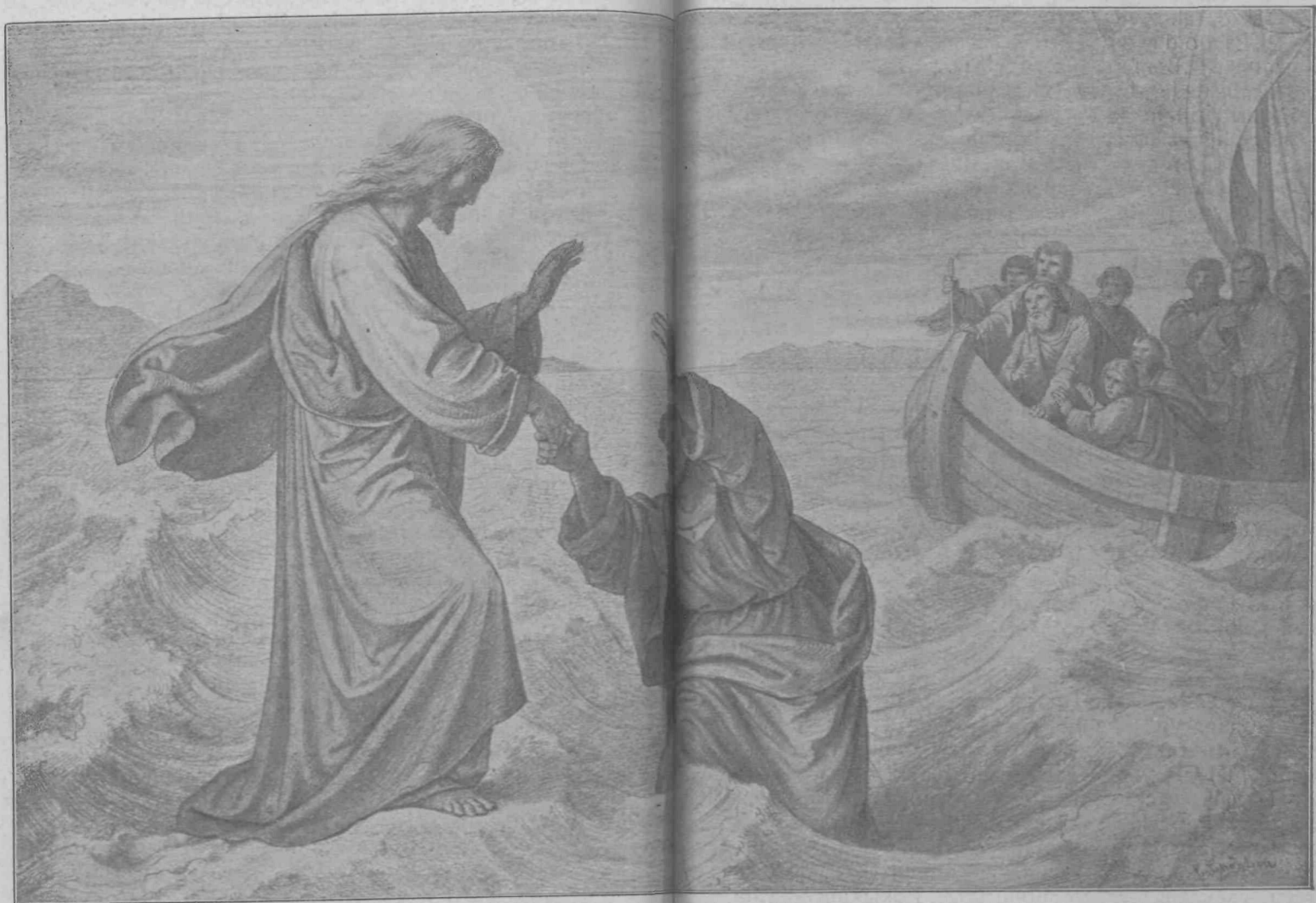
„Mati, kruha!“

„Poglej zajčka na steni.“ Prste na roki so skrčili in pomigali z njimi. Na steni je migljala senca teh prstov. Mati so hoteli zmotiti Petrčka, da bi jih ne prosil kruha. Hudo jim je bilo. Radi bi mu ga bili dali in ga pritrkali svojim ustom, pa kako? Včeraj so dali zadnjo skorjico Jakcu, ki jih je žugal. Bridko je bilo Kajžarjevi materi, ker niso mogli dati kruha svojemu detetu — ljubljenceku. In zato so ga motili ter motili. Petrček pa se ni dal zmotiti. Gledal je nekaj časa zajčka, pa se je naveličal in je hotel imeti spet kruha. Porosilo se je oko materi, in srce jim je utripalo. Besede: „Jaz nimam kruha.“ so jim trepetale na licih in sedli so na klop od utrujenosti. Dolgočasna je bila izba. Dolgočasne in zakajene so bile podobe po stenah in smilile so se materi, ko so jih pogledali. Pajčevina je visela ob njih, in pajek se je ravno kar skrtil za podobo v kotu.

Vzeli so mati v naročje Petrčka in odšli iz hiše. Kazali so mu golo drevje, ki je spalo okrog hiše. Visoki oreh je strmel v nebo, gol in sanjav. Okrogelci so zrl v obraz žalostni jeseni. Više gori nad hišo je kukala veeverica proti Kajžarjevi bajti, in materi se je zdelo, da se jim smeji v obraz... Pa se je zbala veeverica in odskakljala po robu v hrib.

Oblačen dan je bil in zaspan. Gosti sivi oblaki so se lovili po nebu in v ozračju so plavale megle. Pozna jesen je razprostirala svoja temna krila nad naravo in gospodovala. Včasih je malo zagromelo nad oblaki. Vrabci, ki so letali okrog hiš, so bili čmerni in zaspani.

Kajžarjevi materi se je ustavljala stopinja pod nogami. Tako težko so stopali in neodločno, kot da jim kdo žuga s pestjo divje jeze. Proti Koščevi hiši so stopali in sami niso vedeli, zakaj, in niso znali,



==== Jezus resy. Petra ====



čemu. Na pragu so trčili ob Koščevo mater. Ena je hotela noter, druga vun.

„No, kako se bova uvrstili? — Katera bo prej?“ —

„Pa pojdite vi prej vun, mati,“ so izpregovorili Kajžarjeva. „Bom pa jaz počakala.“

„Pusto je, kajne, Mica? Jesen imamo, in zima bo kmalu prikimala.“

„Oh, res je taka. Tako žalostno je in hudo...“

„Ali Lorenc še dela v mestu?“ —

„Še zmerom. Zadnji teden so imeli zidarji štrajk, in prazen je prišel domov. Bog se nas usmili!“

„Delavec je revež dandanes. Pojdi v hišo — malo v vas k nam.“

Koščeva mati so šli v shrambo. Odrezali so od velikega hleba velik kos in so ga nesli v hišo Kajžarjevi materi.

„Bog vam povrni tisočkrat vašo dobroto.“ Kajžarjeva mati so odlomili od kosa kos in so ga dali malemu Petrčku.

Dobro delo so napravili Koščeva mati. Bolje so storili, kot če bi dali pijanemu beraču stokrat desetico vbogajme. Žena Kajžarica je bila potrebna kruha morda bolj kot zadnji berač v tihem, gorskem kotu. In Koščeva mati so vedeli, da so prav obrnili kos kruha, ki so ga dali Kajžarici.

Petrčku je prisijal na lice smehlaj; z drobnimi zobčki je žvečil kruh, ki mu je šel dobro v tek. Lačen je bil.

\* \* \*

*Večer je nastal. Tiho in pritajeno je prišel. Solnce je zatonilo. Večerne megle so vstale ob bregovih potokov. In mraz je pritiskal. Skoro škripalo je pod nogami. Malone, da ni zmrzovalo. V Kajžarjevi hiši je brlela bela sveča. Majhen je bil njen plamen in mirno je gorel. Petrček je spal v zibelki. Tone in Jakec pa sta smrčala v zapečku. Mati so sneli s stene molek. Debele jagode so završale v materinih rokah. S tesnimi ustnicami so poljubili križ. Pokleknili so in molili...*

*V sobi je nastala tišina.*

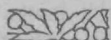
„Oče naš, kateri si v nebésih . . .“ Tiho so molili dalje. S koščenimi rokami so podpirali glavo. Bili so trudni in izmučeni.

„Češčena Ma . . .“ nadaljevali so polglasno molitev, ki se je izgubljala v tiho brez besed . . .

„O Matí, o Kristus!“ so izgovorili s čudnim podarkom, in glava jim je omahnila v roke. — Poljubili so križ —

„Še en očenaš za Koščevo mater . . . Daj nam danes naš vsakdanji kruh in odpusti nam naše dolge . . .“

*Vukovoj.*



## Pridnost, najboljši zaklad.

Koliko resnice tiči v tem pregovoru! Komu je neznana narodna povestca o očetu, ki je imel sina, kateremu je na smrtni postelji rekel: Prekoplji vinograd in našel boš zaklad.“ Sin je ubogal očeta. Prekopal je svoj vinograd, pa zaklada, kakršnega je pričakoval, ni našel. Toda zaklad je vendarle našel! Zemlja je bila prerahljana, in vinska trta mu je obilno povrnila trud. Sin je bil vesel tega zaklada, ki ga je hkrati navajal k delu, k pridnosti. Stem je spoznal, da se s pridnostjo vse doseže. — Zgodovina nam kaže skozinsko, da je vsakdo, kdor je postal kaj velikega, dosegel to ponajveč le s svojo pridnostjo.

Delo ni nikoli sramotno. Vsak človek se mora truditi, mora delati. Zato je ustvarjen in zato ima pravico do življenja.

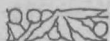
Način dela pa je različen. Nekateri se trudijo z rokami, drugi z umom. Lepo je pa vsako pošteno delo. Kmet mora v potu svojega obraza obdelovati svoje polje, če hoče preživiti svojo družino. Delavec se mora truditi in izrabljati svoje moči po tovarnah; obrtnik mora biti pri svojem obrtu; trgovec v trgovini, uradnik v pisarni. Vsakemu pa je treba pri delu pridnosti.

Pa delo in pridnost nista samo lepi čednosti vsakega posameznika, temveč sta tudi vodnici vseh

omikanih narodov. Zgodovina priča, da so izginili narodi, kateri niso imeli veselja do dela, čeravno je bila njihova zemlja zelo rodovitna. Ker pečena piščeta ne lete nikomur v usta; tudi zemlja ne more samaposebi obroditi, najsi je še tako rodovitna. Koliko truda je treba — na primer — za žito, da zraste!

Kdor hoče živeti, mora delati. Brez dela ni jela, in kdor ne dela, naj tudi ne je. Omenil sem že, da je način dela različen, da nekateri delajo z rokami, drugi z umom. Oboji so delavci. Pri vsakem delu treba pridnosti. Tudi dijak mora delati, se mora pridno učiti. In gotovo ima delo boljši uspeh, če se pridno in z veseljem dela. Vsak človek hrepeni po nečem. Stavi si vzore, za katere se navdušuje, in cilje, katere hoče doseči. „Kakor si boš postlal, tako boš spal,“ pravi pregovor. Čimveč se nauči dijak v mladosti, tem bolj izobražen postane. Nepobitna resnica je, da se imajo oni, ki so dosegli kaj velikega, največ zahvaliti svoji pridnosti. „Priden človek najde pod vsakim grmom kos kruha, pod vsakim kamenom krajcar.“ Pridnost je lepa čednost, ki znači človekov značaj. Zato: kdor si postavi za vzor pridnost, blagor mu!

*Vukovoj.*



## Basni.

Spisal Janko Polak.

### XIII.

Ob severnem afriškem obrežju sta gospodovala živalim dva leva. Bila sta različne starosti in različnega mišljenja. Pa tudi prijatelja si nista bila.

Stari lev je gospodoval svojim podanikom silno trdo. Zaraditega so se ga bali vsi. Iz bojazni pa izvira prilizovanje. Tako je bilo tudi pri podanikih starega leva. V prilizovanju je hotel prekositi drug drugega.

Mlajši lev je pa gospodoval svojim podanikom pravično. Zaraditega so ga ljubili vsi. Iz ljubezni pa

izvira odkritosrčnost. Tako je bilo tudi v podanikih mlajšega leva. V ljubezni je hotel prekositi drug drugega.

Lepega dne je opazil stari lev, da se število njegovih podanikov manjša vsak dan. Mislil je težke misli. Pravega pa se ni mogel domisliti. Zaradi tega veli poklicati lisico in ji razodene svojo žalost in skrb.

Lisica ni razmišljala dolgo.

„Veličanstvo, vsega tega je kriv vaš sosed!... ako nečete, da se vam izneverijo vsi podaniki, napovejte sosеду vojno!...“

Staremu levu je bil lisičin nasvet povšeči. Izda torej povelje, da se pripravi vsa vojska za pohod. V nekolikih dneh je bila vsa vojska v redu. Stari lev je bil vojske vesel.

Ko izve mlajši lev o nakani svojega soseda, se prestraši. Zakaj njegova vojska je bila mala. Že je hotel pobegniti v Saharo, da uide gotovemu porazu. Kar stopi predenj pes. Vdano se mu prikloni in dé tako-le: „Veličanstvo, ne bojte se krvoločnega soseda in njegove ogromne vojske!... Res je število vojakov silno, a poguma ni!... Zakaj vsi njegovi podaniki žele, da pogine njih kralj — čimprej!... Verjemite mi, da ga zapuste vsi ob prvem navalu!...“

Mlajšemu levu so bile všeč te besede, pa se pripravi na boj.

Na širokem polju sta se srečali vojski. Pomenbno se je smehljal stari lev in je dal povelje za napad. Zemlja se je stresla ob navalu. Toda samo za trenotek. Zakaj kakor skala so stali podaniki mlajšega leva. Sovražnik se je moral umakniti. In sedaj so navalili nanj podložniki mlajšega leva. Sovražnik se je spustil v beg. Stari lev je ostal sam.

Ujeli so ga in umorili.

Lisica pa je pobegnila. Zaman so jo iskali. Bala se je za svoj meh.

Mlajši lev pa je zagospodoval nad širno okolico. Kmalu je izginilo prilizovanje, in mesto njega je zavnela vesela odkritosrčnost. Ni ga bilo več sovražnika, ki bi se bil drznil napovedati vojno pravičnemu vladarju.

## XIV.

Srna je dojila mladiča.

Mimo pride lisica in jo ogovori: „Ej, sestra! . . . Slaba, si slaba! . . . Izstradana si tako, da bi ti prestela lahko vsa rebra! . . . Tudi noga te boli?“

„Prijateljica,“ odgovori srna. „Lovec me je obstrelil in sedaj se živim jako težko. Poleg tega moram skrbeti še za mladiča. Ni čudo, da se vidijo skoraj vsa rebra.“

„Potrpi, sestra, potrpi!“ . . . nadaljuje lisica prijazno. „Zaupaj mi! Prijateljstvo sem sklenila z vsemi živalmi. Res je, da mi nekatere zaradi mojih starih grehov ne zaupajo prav. Ne verjamejo mi, da sem se izpreobrnila. Sestra, ti mi pa lahko zaupaš. Uverila se bodeš sama, da govorim resnico.“

Res, lisica začne nositi srni krmo. Srna se začne debeliti. Lepo jo je bilo videti. Pa tudi mladiču je bilo dobro. Mleka je dobival v izobilici in zabavala ga je lisica s svojimi umetelnostmi slednji dan.

Srna ni mogla lisice prehvaliti.

Lisica pa je mislila svoje misli.

Ko se ji je zazdelo, da bode pečenka dovolj mastna, je zadavila nekoč staro in mlado srno.

Tej srni so podobni včasih ljudje. V nesreči sprejemajo dobrote od kogarkoli. Bridko pa so razočarani, ko dojde dan povračila.



## Materi.

Zašumeli so gozdovi,  
listje z veje zašustelo.  
Plapolajo lučke v mrazu  
po grobovih neveselo.

V srcu so spomini vstali  
nate, draga mrtva mati.  
Oj le snivaj! Šopek zali  
hočem tebi povezati.

Ti na grob ga bom zasadil  
tvoje tihe hladne jame,  
da spomin se bo omladil  
tebi mrtva mati, name.

*Mokriški.*



## Ob mrtvaškem odru.

Na odru detece nedolžno  
kot droben angelček ležiš;  
miloba z lica ti odseva,  
in zdi se mi, da se smejiš.

Le smeji dete se presrečno,  
v nebeški družbi se igra;  
odmaknjeno si vsem bridkostim,  
dom tvoj je že nebeški raj.

Ob odru bratci in sestrice  
za tabo plakajo bridko,  
ker v družbo njihovo veselo  
nikdar, nikdar te več ne bo.

Za tabo oče, draga mati  
grenke pretakata solze,  
ker več ne bodeta te zrla,  
ker črna prst te sprejme v se

O srečno, srečno dete milo,  
ki si končalo zemski pot;  
o prosi v raju za nas reve,  
da združi vse nas kdaj Gospod.

*Slavko Slavič.*



## Smrt mamice.

„Ko bom velik, pojdem v goro,  
da natrgam zvezd z neba,  
pa jih tebi dadem, mama,  
da ne bodeš žalostna.

Ko bom velk, pa zaslužim  
svetlih si cekinov sto,  
pa jih tebi dadem, mama,  
za obleko pisano.

Ko bom velik, pojdem daleč  
tja po svetu vsepovsod,  
pa bom vedno mislil nate,  
kamor me zavede pot.

Daleč tam bom grad ti kupil,  
ti pa v njem bivala boš,  
pa ti vrtec bom ogradil,  
vrtec poln rdečih rož.“

„Ne toguj mi, sinek mali,  
in ne jokaj za menoj,  
grad je moj tam nad zvezdami,  
tja jaz moram še nocoj.

Pa ti zvezd bom natrosila  
in cekinov zlatih sto,  
pa bom Jezusa prosila,  
da boš prišel za meno.“

Misli sinek na cekine  
in na zvezde vrh neba,  
mamica pa še poslednjič  
milo se mu nastmehlja.

Sinko, sinko, dobro pomni,  
dosti v zvezdah plama je,  
dosti žarkov je v cekinih —  
Mama ena sama je.

*J. Šilc.*



## Dečkova želja.

Kako te težko čakam,  
o zima mrzla ti —  
a tebe od nikoder  
in od nikoder ni.

Enkrat sem res poskusil,  
a bilo je strašno!  
Ostalo vse je zadaj,  
a jaz sem zbil glavo...

Naredil lepe sanke  
že davno sem za te,  
Ah, škoda, da po kopnem  
tako trdo drče!

Le pridi, mrzli snežec,  
kako te bom vesel,  
četudi se kaj zvrne —  
Vsaj jaz ostal bom cel.

*Taras Vaziljev.*

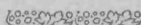


## Kratkočasnice.

1. **Prevelika varčnost.** Trgovec je posvaril pomočnika, ki je bil železni meter postavil h gorki peči: „Ti, tega mi ne stori nikdar več. Kaj ne veš, da toplota raztegne vsako reč? Kam pa pridemo, če bomo tako merili?“

2. **Razmišljenost.** Služkinja: „Gospod profesor, gospod profesor, tat je v hiši!“ — Profesor (ztopljen v delo, mirno:) „Reci mu, da zdaj nimam časa. Naj pride pozneje!“

*I. Kovec*



## Zastavica.

(Priobčil Repniški.)

Dobite me pri vodi,  
njen tek ji jaz oviram;  
v rodilniku povsodi  
divjam in pa razdiram.

Obesite obema  
še strešico nad črko;  
vam prvič čudna bom žival,  
na konju potlej potoval.

## Šaljivo vprašanje.

(Priobčil Fr. Kramar.)

Kaj bo pred sodnim dnevom?

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnji številki.)